

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΗ ΜΟΝΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

Εν Ἀθήναις φρ. 15—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις φρ. 16.
Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φράγμα 20.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

ΓΡΑΦΒΙΟΝ Ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀττικῆς, Δωμ. Ἀριθ. 1.
Ἀνοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Β. Γαβριηλίδης.

Ο ΞΕΝΟΣ

Σὰν νὰ μὴν ἔφθαναν οἱ ντόπιοι πατριῶται
Μόνοι ἔθνικό μας ζήτημα νὰ λύσουν
Κι' ἀπάνου σ' τὴ μεγάλη ἰδέα οἱ ἱππῶται
Τὸ ἔθνος σὰν μπεκάτσα νὰ ξεκοκκαλίσουν,
Σ' τὰ ὑστερνὰ μᾶς ἦλθε κι' ἓνας Ξένος
Καὶ ρίχθηκε σ' τὰ κόκκαλα σὰ λυσσασμένος.
Αἶ! τὴν οὐρὰ θ' ἀφήστε Κουμουντούροι
'Αφοῦ ἐφάγατε ὀλάκερο γαῖδοῦρι;

ΤΙ ΛΕΤΕ; ΔΕΝ ΤΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙ;

Ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ θυμοῦμαι εἰς τὴν Τουρκία
Εἶχε γενῆ μιὰ νόστιμη, μὰ νόστιμ' ἱστορία.
Νὰ βρίσκωμαι κ' ἐγὼ ἐκεῖ τὸ εἶχε φέρ' ἡ τύχη . . .
— Βρὲ ἀδελφέ, τί φοβερὸ ποῦ εἶν' αὐτοὶ οἱ στίχοι!
Κάπου μιὰ λέξι σὰν ζητῆς μὲ ἄλλη νὰ ταιριάξῃ,
Νὰ ξημερώσῃ τρεῖς φορὰς μπορεῖ καὶ νὰ βραδυάσῃ,
Καὶ σὺ ἀκόμα νὰ ζητῆς στοῦ λεξικοῦ τὰ βᾶθη.
Καὶ νὰ μὴν πᾶμε μακρὰ, ἐγὼ τὸ ἔχω πάθει.
Θαῖρεῖτε θὰ σᾶς ἔγραφα, ὅσα σᾶς γράφω τώρα;
Ἀλλὰ ὁ τρίτος στίχος μου—κακὴ ψυχρὴ του ὥρα!—
Νὰ τελειῶνῃ ἔτυχε μὲ τὴ διαβόλο—τύχη.
Καμπόσαις λέξεις ταιριαζάν μαζί της! τοῖχοι, νύχι,
Καὶ τὰ λοιπὰ ὅμως καμμιὰ νὰ ἔμπη δὲν μπορούσε.
Εἶναι κανεὶς ποδήματα χοροῦ σὰν νὰ ζητοῦσε,
Καὶ μπόταις νὰ τοῦ ἔφερναν χοντραὶς γιὰ τὸ κυνήγι.
Νὰ ἔτσι εἶναι κάποτε ποῦ ὁ θυμὸς σὲ πνίγει.
Τέλος οἱ στίχοι ἤρθαν στὸ νοῦ μου, τὸ χαλάζι
Καλὸ ἔναι εἰς τὴν ἀναβροχιά ταιριάξει, δὲν ταιριάξει

Ἡ λέξις μὲ τὴν ἔννοια, εἶπα, θὰ νὰ τὴν βάλω,
Καὶ τῷαμα. Δὲν ἔκαμα, κυρίαίς, τίποτ' ἄλλο,
Παρ' ὅτι κάνετε καὶ σεῖς, τὴν δουλά σας κρατεῖτε
Καλὴ, κακὴ, καλλίτερη δόστου ποῦ νὰ βοῆτε.
Pardon γιὰ τὴ παραβολή, ἀλλὰ ἀφοῦ ταιριάξῃ
'Απ' τὴν κουζίν' ἂν ἔρχεται, νομίζω, δὲν πειράζει.
Εἶπα λοιπὸν πῶς μ' ἔτυχε . . . Ἄ, προσοχὴ μεγάλη
Μὴν εὐρεθῆ στοῦ στίχου μου τὴν ἀίρα τύχη πάλι,
Καὶ ξεμπερδέματα καλὰ! Λοιπὸν εἰς τὴν Τουρκία
Μιὰ δίκη εἶδα γιὰ κλεψιὰ παρὰ πολὺ ἀστεία.
— Ὅ ἀ θέλετε νὰ μάθετε οἱ Τούρκοι πῶς δικάζουν.
'Απάνω, κάτω νὰ σᾶς πῶ ἐμᾶς κ' ἐκείνοι μοιάζουν.
'Ο δικηγόρος σὰν κ' ἐδῶ. Τὸν λένε ἀβοκάτο,
Μὰ αἴλουρο τὸν αἴλουρο ἂν τανε πῆς ἢ γάτο,
Τὰ νύχι του δὲν ἔλλαξαν· οἱ δικασταὶ τοὺς πάλι
Κοιμοῦνται, ὡσὰν ἔνορκοι, καὶ ξύνουν τὸ κεφάλι,
Καὶ κάπου καὶ τὰ πόδι των, κ' ἴσως σ' αὐτὸ καὶ μόνο
Δὲν μοιάζομε, ἂν καὶ ἐγὼ δὲν σᾶς τὸ βεβαιῶνω.
Γιὰ νὰ τελειῶνῃ γρήγορα, ἀφίνω ὅλα τ' ἄλλα,
Καὶ στὴν ἀπόφαις πηλῶ μὲ σάλτα ποῖδ μεγάλα,

'Απ' ὅσα κάνει ὁ Ἄλφα-Κοῦ ἀπὸ ταῖς ἐκστρατείας
Καὶ τοὺς πολέμους σὰν πηδᾶ εἰς ταῖς οἰκονομίας·
Καλὰ δὲν ξέρω ἢ κακὰ ἐγὼ ἂν ἐσκεφθῆκαν,
Ξέρω πῶς στὸ κατὰδικὸ τὴν ἐκλογὴν ἀφῆκαν
Νὰ κἀνῆ ἓνα ἀπ' αὐτὰ, 'ς τὴ φυλακὴν νὰ πάγῃ,
Ἡ νὰ τοῦ δώσουν ἑκατὸ 'ς τὰ πόδια, ἢ νὰ φάγῃ
Κρεμμύδια μιὰ ὀκά. Ἐποῦ ἐσκέφθηκε λιγάκι,
Ἡ μιὰ ὀκά τῶν κρεμμυδιῶν τοῦ ἴφῆν παιγιδάκι,
Νὰ τρώγῃ ἄρχισε λοιπὸν, μὰ εἰς τὰ μισὰ πρὶν φθάσῃ

Μετάνοιωσε καὶ ταῖς ξυλίας τοῦρθε νὰ δοκιμάσῃ.
Μὰ πέντε δέκα μπαστουνιές εἶχε δὲν εἶχε φάγει,
Κ' ἐφώναζε πῶς προτιμᾷ 'στὴ φυλακὴν νὰ πάγῃ.

Τί λέτε; δὲν τοῦ μοιάζει; αἶ; ἡ ἔμορφή μας χώρα
Ποῦ ἑκατὸ πολιτικὰς ἀλλάζει σὲ μιὰ ὥρα;
Ποῦ 'ς τὴν ἀράδα ἀρχινᾷ καὶ 'ς τὴν ἀράδ' ἀφίνει;
Οἰκονομίας, πόλεμο, πετσώματα, εἰρήνη;

Νίκος.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Εὐχάριστος θὰ πληροφορηθῶσιν οἱ φίλοι τοῦ κ. Καρα-
παύλου ὅτι ἐπὶ τέλους τὸ συμπαθητικὸν αὐτὸ θῦμα τῆς
προτελευταίας ὑπουργικῆς κρίσεως ἐπέστη ὅτι αὐτὸς δὲν
ἐδέχθη χαρτοφυλάκιον ὑπουργικόν, καὶ ὅχι ὅτι τοῦ ἠρνή-
θησαν τοιοῦτο, ὡς κοινῶς ἐπιστεύετο.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ κ. Κουμουνοῦρος ἴδρωσεν ἕως ὅτου
τὸν πείσῃ περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης, ἀλλ' ἀληθέστερον ἐ-
πίσης εἶναι ὅτι ὁ κ. Καραπαύλος μένει πιστὸς εἰς τὸ κόμμα.

Ἀθηντικόν.

Ὁ βουλευτὴς κ. Φωτῆλας, ἐκ τῶν νεοφωτίστων ἀντιπο-
λιτευομένων, ἤκουσθη λέγων:

— Ἐφυγα ἀπὸ τὸν Κουμουνοῦρον, ἀλλ' ἔχει τόσῃν μα-
γειάν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὥστε νομίζω ὅτι ἕκαμα φονικόν.

Οἱ ἐν Ἀθήναις ξένοι σκανδαλίζονται φοβερὰ ἀπὸ τὰ κόκ-
κινα φαναράκια τὰ ὁποῖα ἀπὸ τινος, ἀντὶ τῶν κλασικῶν
ἐναντίον τῆς βασκανείας κεράτων, κοσμοῦσιν ἀστυνομικῶν
ἐλέφ τὰ φαρμακεία.

Τὰ κόκκινα φαναράκια ἐν Εὐρώπῃ εἶναι διακριτικὰ ἄλλων
καταστημάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι μὲν ἡ ὁδὸς ἢ ἄγουσα εἰς τὰ
φαρμακεία, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐπὶ τέλους φαρμακεία. Ὁ θεὸς
καὶ ὁ Λογοθέτης νὰ φυλάγῃ τοὺς Κυρίους τῶν φαρμακείων
ἀπὸ μερικὰς παρενοήσεις.

Εἶχαμεν γράφει τὰ ἀνωτέρω ὅταν ἐμάθαμεν ὅτι ἡ ἀστυ-
νομία συνέλαβε τρεῖς φοιτητὰς ὑπεξαιρέσαντας ἓνα τοιοῦτο
φαναράκι.

Οἱ δυστυχεῖς φοιτητὰι θὰ τὸ παρεξήγησαν καὶ ἀντὶ νὰ
συνανηθοῦν μὲ καμμίαν Λατῆα, συννητήθησαν μὲ τὸν φίλον
μας Τσακίρην.

Αὐτὸ θὰ 'πῆ τύχη!

Ἡ ἔξουσία, ἔλεγεν εἷς, εἰς χεῖρας τοῦ κ. Κουμουνοῦρου
κατήντησε πόρνη.

Ὁ κ. Κουμουνοῦρος τὴν ἐχόρτασεν.

Εὐχάριστος τῆς λέγει: Πήγαινε καὶ εἰς τὸν κ. Τρικούπην.

Ἡ πόρνη πηγαίνει. Ἄλλ' ὁ κ. Τρικούπης δὲν μπορεῖ νὰ
κἀνῃ—κυβέρονσιν.

Πταίει τώρα ὁ Κουμουνοῦρος, ἠρώτα αὐτὸς ὁ κύριος εἷς.

Ὁ κ. Μαυρογιάννης τῆς Παλιγγενείας δυσκολεύεται,
λέγει, ν' ἀποφανθῇ ἂν οἱ ἀγῶνες τοῦ ἀειμνήστου Δελη-
γεώργη ὑπῆρξαν χρήσιμοι τῇ πατρίδι ἢ οὐ.

Καὶ ἡμεῖς λέγομεν:

Ὁ θεὸς νὰ φυλάξῃ τὸν Κουμουνοῦρον ἀπὸ τὸ εἴθικόν
Πνεῦμα καὶ τὸν Τρικούπην ἀπὸ τὸν Μαυρογιάννην!

Ἡ Ἐφημερίς παραπονεῖται ὅτι εὐρέθη εἰς Ῥουμανίαν
ἠθοποιὸς καλούμενος: Ῥήγας.

Εἰς τοιαύτας παρεφθίας ἡμεῖς πρῶτοι ἐδώκαμεν ἀφορμὴν.
Μήπως δὲν ἔχομεν:

Σιμητοποιεῖον ἢ Ἄρτεμις!

Κουρεῖον ὁ Ἀπόλλων!

Καφενεῖον ὁ Ζεὺς!

Πατσατζιδίκον ἢ Ἀφροδίτη!

Ὅταν οἱ θεοὶ κατέρχωνται εἰς τὰ πατσατζιδικά, πῶς νὰ
μὴ κατέλθουν οἱ ἡμίθεοι ἐπὶ τῆς σκηνῆς;

Ἡ διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας ἐβεβαίωσεν ὅτι ὑπάρχουν
κλέπται μετημφισμένοι κλητῆρες καὶ τανάπαλιν.

Τώρα πῶς νὰ διακρίνωμεν τοὺς κλέπτας ἀπὸ τοὺς κλη-
τῆρας.

Ὡς τώρα ἅμα συνηντῶμεθα μὲ κλέπτας ἐφωνάζαμεν:
Κλητῆρ! Κλητῆρ!

Τώρα ἅμα συναντῶμεθα μὲ κλητῆρας θὰ φωνάζωμεν:
— Κλέπτης! Κλέπτης!

Ἐκ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐφημερίδων μανθάνομεν
ὅτι μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀδελφοτήτων αἰτινες θὰ δώσουν φι-
λανθρωπικοὺς χοροὺς εἶναι καὶ ἡ ἀρμενικὴ ἀδελφότης:
Τεβροτσαταιράς.

Τὸ εὐφημον τοῦτο ὄνομα τὸ χαρίζομεν εἰς τὸν δραματο-
ποιὸν τοῦ Πειραιῶς κ. Ἀντωνιάδην, καὶ περιμένομεν νὰ τὸ
ἴδωμεν δρᾶμα.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ Ἀντωνιάδου, μετὰ λύπης ἀ-
ναγγέλλομεν εἰς τοὺς δυστυχεῖς μαθητὰς του ὅτι ἐκδίδει
πάλιν εἴκοσι τυπογραφικὰ φύλλα δραματοκωμικά.

Ἄλλοίμονον! εἰς τὸν μαθητὴν ἐκεῖνον ὅστις δὲν τοῦ κά-
νει δέκα τοῦλάχιστον συνδρομητὰς!

Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἐγύριζεν εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν
Ἀθηνῶν εἰς ψευδοβολταῖρος μὲ ἀξιώσεις ψευδοκόκκου.

Ἄν εἶναι ἢ δὲν εἶναι Βολταῖρος αὐτὴ τὴ δουλειὰ θὰ τὴν
διεκδικήσῃ μὲ τοὺς πεθαμμένους.

Ἄλλ' ὅτι δὲν εἶναι Κόκκος, αὐτὸ τὸ ἀποδεικνύουν σήμερον
εἰς τὸ «Μὴ Χάνεσαι» τρεῖς Surprises, αἰτινες
πιστεύομεν ὅλον τὸ δημόσιον θὰ τὸ κάμουν νὰ εἴπῃ:

— Βρὲ ἀδελφέ, μᾶς φθάνει ἓνας . . . ἀλλὰ **Κόκκος.**

ΕΙΣ ΣΤΕΦΑΝΟΠΛΟΚΟΝ ΡΟΝΤΗΡΗΝ.

Πέροι στεφάνι ἐπλεκες, φτωχέ, τοῦ Δεληγιάννη,
Μὰ τῶρ' ἀπὸ τῆ μύτη σου ἀκέρηο σ' τῶχουν βγάνει.